

len søger efter for nu at puste med, når det blæser, nemlig at gøre det bedre, give bedre retningslinjer end dem, der er i de tre betænkninger og udtalelser fra 1990'erne, altså helt nye arbejder, lader sig gøre.

Jeg forstår ikke, hvad det er, SF's forslag til vedtagelse vil med at beskytte embedsmændene, så deres troværdighed ikke lider overlast. Er der nogen embedsmænd, der har klaget over, at deres troværdighed har lidt overlast i det, der er sket i den nuværende eller en tidligere regering? Jeg har ikke hørt om det. Det er da dejligt med sådan en omsorg, men lad være at lade, som om det er for embedsmændenes skyld, det gøres. Det er selvfølgelig i egen partitaktisk interesse, at det sker.

SF's forslag til vedtagelse opfordrer jo ikke til andet, end at regeringen skal præcisere nogle grænser. Jeg tror som sagt, det er uladsgjærligt at gøre det bedre, end det allerede er sket i de nærmest foregående år, og jeg tror, det er ugørligt at gøre det én gang for alle, for situationerne skifter så utrolig meget, så man kan ikke lave en facitliste eller en positiv- og en negativliste, som siger, det må du, og det må du ikke, for der er ingen, der har fantasi til at forestille sig, hvad der alt forekommer af situationer.

Jeg tror nok, at hvis det ser ud til, at der bliver flertal for denne her overflødige vedtagelse, vil jeg foreslå min gruppe at stemme blankt til den, for regeringen må da gerne sidde og nørkle lidt med det og lave sådan et stykke papir, men jeg synes, det var meget naturligt, hvis der var flere partier, der var inddraget i det, og derfor var jeg før inde på Udvalget for Forretningsordenen.

Vi kan altså ikke juble over en sådan vedtagelse. På den anden side er den jo ganske uskadelig, så den kan vel godt få lov at passere med et nik.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Hr. Arne Melchior tog fat i min bemærkning om de uafhængige embedsmænd. Ja, uafhængige af partipolitik er de, eller bør de være, og skal de være.

Jeg vil spørge hr. Arne Melchior, om ikke det egentlig er meget rigtigt, hvad fru Agnete Engberg skriver i Politikens kronik den 13. november sidste år, hvor hun skriver, at det er nødvendigt, at embedsmænd hverken er ministerens eller ministeriets, men derimod statens og almenvellets. De er demokratiets vagtmestre. Den offentlige etos skal præciseres, og embedsmændene

bør uddannes til at varetage den og at udvise civilkurage, også når bølgerne går højt.

Det er lige præcis det, det drejer sig om. Er det ikke meget godt sagt, at det, vi taler om her, er demokratiets vagtmestre, og at den rolle ikke skal ændres ved det skred, som har fundet sted?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Er hr. Arne Melchior ikke enig i, at der har været en udvikling over 10, 15, 20 og i virkeligheden formentlig 30 år i retning af, at embedsmænd i større og større udstrækning bruges til det, som vel også lige så godt kunne være defineret som partipolitisk arbejde?

Der er sket en udvikling. Jeg siger ikke, om den er god eller dårlig, men er det ikke vigtigt at få præciseret, i hvilket omfang man synes denne udvikling er rigtig?

Jeg taler ikke om, at den nuværende regering specielt har lavet et skred. Der er sket en udvikling, som er stærkere i de senere år, end den var i 1970'erne, men det er en udvikling over 20-30 år, vi taler om.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Hr. Frank Dahlgaard forklarede nu dette om den uafhængige administration sådan, at den skal være uafhængig af partipolitik. Også dette tillader jeg mig at betragte som en umulighed.

Regeringens politik vil jo altid være i overensstemmelse med det parti eller de partier, der danner regeringen. Derfor vil der være fuld overensstemmelse mellem regeringens politik og de partier, som ministrene tilhører. Det kan ikke være anderledes, og alt andet er noget skønmaleri og luftsteg, som ikke hører hjemme i det levende liv.

Det samme gælder fru Agnete Engbergs udtryk om, at embedsmændene skal være demokratiets vagtmestre. Det tror jeg ikke der står i nogen stillingsbeskrivelse. Nej, de er, som jeg sagde før, ministrenes embedsmænd, og de har sandelig på samme måde som ansatte i det private erhvervsliv eller i organisationer den pligt at udføre ledelsens instruktioner af deres fulde evne og deres fulde hjerte.

Til hr. Aage Frandsen vil jeg sige, ja, der er klart sket en udvikling. Jeg tror, udviklingen begrænser sig til, at der er mere offentlighed om disse ting. Jeg er sikker på, at hvis videnskabsmænd gravede ned i Klaus Berntsens regerings-tid eller forud for den, så ville ministrene den-